

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 612/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 2) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Martinom Markom, advokátom, Gróbska 19, Bernolákovo, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B4-4C/21/2010, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3Co/65/2021 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 9Cdo/107/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou z 23. júla 2025 a jej doplnením zo 4. augusta 2025, doručenými ústavnému súdu 8. augusta 2025, domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v označených konaniach všeobecných súdov. Okrem toho navrhujú zrušiť rozsudok mestského súdu (predtým okresného súdu Bratislava IV) sp.zn. B4-4C/21/2010 z 12. januára 2016, rozsudok krajského súdu sp.zn. 3Co/65/2021 z 28. apríla 2022, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/107/2024 z 15. apríla 2025. Napokon požadujú priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v celkovej výške 57 000 eur pre každého z nich a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou podanou na okresnom súde 26. októbra 2010 domáhali náhrady škody, ktorá im na ich byte mala byť spôsobená stavebnými úpravami susedov. V dôsledku týchto stavebných prác mala byť podľa tvrdení sťažovateľov narušená statika celého obytného domu. Okrem vlastníkov bytu, v ktorom boli stavebné práce vykonané, ako žalovaného označili aj správcu bytového domu.

3. Sťažovatelia v konaní neboli úspešní a ich žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že sa im nepodarilo uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k žiadnemu žalovanému. Krajský súd rozsudok mestského súdu potvrdil. Následne aj najvyšší súd dovolanie sťažovateľov napadnutým uznesením odmietol s odôvodnením, že paušálne tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu, nesprávnom hodnotení dôkazov či nedostatočnom skutkovom zistení nepostačuje na konštatovanie prípustnosti alebo aj dôvodnosti dovolania. Najvyšší súd uviedol, že základom pre rozhodnutia súdov nižších inštancií bolo, že sťažovateľom sa nepodarilo preukázať porušenie žiadnej právnej povinnosti správcu bytového domu vyplývajúcej zo zmluvy o výkone správy či inej povinnosti uloženej zákonom.

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré odôvodňujú tým, že ich spor trvá od roku 2010. Požadujú zrušenie všetkých rozhodnutí vydaných v rámci napadnutých konaní všeobecných súdov z dôvodu existencie zbytočných prietáhov v označených konaniach, ktoré neodstránil ani najvyšší súd prostredníctvom jeho uznesenia. Uvádzajú, že v priebehu konania podali niekoľko sťažností na prietahy predsedovi súdu, ktoré však boli vyhodnotené ako neopodstatnené.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

7. Ústavný súd pripomína, že poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti. Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

8. Ústavnú sťažnosť ústavný súd hodnotí ako vykazujúcu vnútorný rozpor medzi jej odôvodnením a návrhom na rozhodnutie (petitom), ktorým je ústavný súd viazaný. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v konaní, a zároveň požadujú zrušenie rozhodnutí od mestského až po najvyšší súd. Predložená ústavná sťažnosť tak nie je dostatočne kvalifikovane odôvodnená, neobsahuje konkrétne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľov dôjsť k porušeniu označených základných práv a slobôd, a to aj vo väzbe na návrh na zrušenie označených rozhodnutí. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje popis akýchkoľvek relevantných a konkrétnych skutkových okolností týkajúcich sa namietaného priebehu sporového konania. Jediným argumentom sťažovateľov je, že konanie trvalo viac ako pätnásť rokov a jeho výsledkom sú nesprávne rozhodnutia súdov naprieč všetkými inštanciami.

9. Ústavný súd v prípade sťažovateľov nepristúpil k výzve na odstránenie zistených nedostatkov ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov,

aký vyplýva z ústavnej sťažnosti, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom.

10. Z uvedených dôvodov bola ústavná sťažnosť sťažovateľov odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

11. Okrem uvedeného zároveň ústavný súd poukazuje na to, že sťažovatelia sa domáhajú konštatovania zbytočných prietáhov v konaní, ktoré síce ešte nie je právoplatne skončené – z dôvodu, že uznesenie najvyššieho súdu ešte nebolo doručené všetkým žalovaným, ale z vecného hľadiska je už skončené. Samotní sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že uznesenie najvyššieho súdu bolo ich právnomu zástupcovi doručené 23. mája 2025. Požiadavka, podľa ktorej ústavná sťažnosť musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa, vychádza z toho, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

12. Z uvedeného zistenia vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľmi (8. augusta 2025) bola ich právna neistota už nepochybne odstránená. Toto konštatovanie je súladné s konštantnou a jednoznačnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej opodstatnená je ústavná sťažnosť na prietahy v konaní pred súdom adresovaná ústavnému súdu len vtedy, ak sťažovateľ nedisponuje právoplatným a doručeným rozhodnutím vzídeným z konania, ktorého sa namietané prietahy týkajú. Ústavný súd nemá dôvod sa od tejto rokmi potvrdzovanej judikatúry ústavného súdu odkloniť. Z dôvodu, že v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože napadnuté konanie bolo právoplatne skončené, prichádza do úvahy aj odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu